

WPROWADZENIE

W fazie postindustrialnego rozwoju społecznego dominującą rolę w aktywizacji zasobów pracy odgrywają sektory usługowe, a wśród nich sektor turystyki. Tempo i poziom jego rozwoju w zasadniczym stopniu uwarunkowane są przez zasoby finansowe ludności, która w zależności od upodobań pewną część nadwyżek finansowych może przeznaczyć na uprawianie różnych form turystyki. Znaczącą rolę w tym zakresie odgrywają także odpowiedni poziom infrastruktury turystycznej oraz jakość usług.

Na rozmiary ruchu turystycznego znacząco oddziałuje sytuacja ekonomiczna, która wpływa na zwiększanie lub ograniczanie wielkości strumieni finansowych płynących do gospodarstw domowych. Uwidacznia się to w różnicowaniu nasilenia zagranicznej turystyki przyjazdowej w krajach Unii Europejskiej, w których kryzys w różnym stopniu wpłynął na zasoby gospodarstw domowych (S. Kurek, P. Waclawik). Szczególną rolę w rozwoju sektora turystycznego odgrywają nowe formy organizacyjne, dzięki którym następuje rozszerzanie oferty turystycznej i podnoszenie jej poziomu (V. Székely), a także rozwój przedsiębiorstw agroturystycznych (S. Dorocki, A.I. Szymańska, M. Zdon-Korzeniowska) czy integracja systemów rezerwacji linii lotniczych i kolejowych (A. Delekta).

Duże znaczenie dla nasilenia ruchu turystycznego ma poziom zagospodarowania infrastrukturalnego, który zmienia się wraz z potencjałem społecznym miast (P. Raźniak), czy jakością, dostępnością i poziomem infrastruktury lotniczej (K. Ziółkowska-Weiss).

Na podnoszenie atrakcyjności lokalnej z myślą o ruchu turystycznym wpływa także poszukiwanie nowych atrakcji, np. poprzez odpowiednie zagospodarowanie terenów przemysłowych upadłego górnictwa węglowego (Ł. Gawor, A. Szmatoch, P. Dolnicki).

Organizacja ruchu turystycznego oraz dostosowanie do niej infrastruktury winno mieć na uwadze także osoby niepełnosprawne oraz zwiększającą się liczebność ludzi starszych, która będzie rosła wraz z nasilającymi się procesami starzenia demograficznego (M. Popiel).

Wykorzystanie istniejących i odkrywanie nowych potencjalnych obiektów turystycznych oraz formy ich zagospodarowania wymagają odpowiedniego poziomu kształcenia nowych kadr oraz regulacji prawnych dotyczących zawodów związanych z organizacją działalności i obsługą ruchu turystycznego (W. Warcholik).

Mamy nadzieję, że przedstawione prace nie tylko będą rozszerzać naszą wiedzę o walorach turystycznych, ale przyczynią się do traktowania tego sektora jako ważnego czynnika aktywizującego miejscowe zasoby pracy oraz potencjalnego źródła zasilania finansowego układów lokalnych.

Polecając uwadze Czytelników kolejny tom „Prac Komisji Geografii Przemysłu Polskiego Towarzystwa Geograficznego”, zapraszamy do współpracy oraz oczekujemy na uwagi i sugestie mające na celu podnoszenie jakości kolejnych tomów czasopisma.

Zbigniew Ziolo, Tomasz Rachwał